

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννηκόσια
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπεύθειάς προς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ἰ μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ὀ δ χ έ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου Τσελεπῆ
δτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμικοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅπως ἀπέξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομειῶν τέλη.

Μάρτι σήμερα δευτέρα
και Σαρακοστής ἡμέρα.

Πενήντα τέσσερα σὺν ἑπτακόδα,
νεκρῶν μνημόνα τελοῦνται τόσα.

Φ.—Σήμερα Ψυχασάββατον με συντριβὴν και πόνον
ἐλα νὰ συγκαθίσωμεν 'στους τάφους τῶν προγόνων,
κι' ἄς συνθρηνησωμεν πικρῶς μακρὴν ἀγρίου σάλου
ἐν τῷ μνησθῆναι τοῦ πατρὸς κυρίου Καρναβάλου,
κι' ἔδω σὲ κρύα μάρμαρα πατέρων τεθνεώτων
ἄς ἀκονίσωμεν σπαθὴ κατέρων Πιερώτων.
"Ακου τί θρῆνοι γύρω μας και πόσο κοπετοί!..
κι' ἂν ἔμειναν 'στην τσέπη σου κωποῦσα κομφετί,
μέσα 'στὸ στόμα ρίξε τα καμμάξια σκιᾶς προγόνου
λέγοντας «κί τοῦ χρόνου.»

Π.—Μακρὴν τοῦ κόσμου τοῦ θνητοῦ και κάθε Κανιβάλου
ἄς μνημονεύσωμεν κι' ἔμεις τοῦ θεῖου Καρναβάλου.

Οὗτος ἐξέλειπε ἡμῶν
κι' ἐπείγεται πρὸς τάφον,
ἀβίαν πόνον κι' ὀδυμὸν
κι' ὄλου με φοῦμο βάφον.

Τὰ πάντα σκορπισθήσαν 'στους τέσσαρες ἀνέμους,
κι' ἄς στέψωμεν, βρε Φασουλῆ,
μὲ σέλινο και μαρουλί
και τοὺς ἀνδραγαθήσαντας εἰς τοὺς χαρτοπολέμους.

Φ.— Μοῦσα πολέμων, ποὺ σπείνεις βράχους,
ἐλα και πάλιν 'στους χαρτομάχους.
Μές 'στους λειμῶνας ὀδήγησέ τους

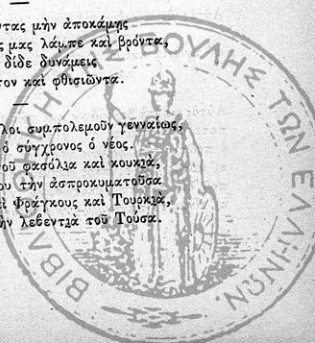
καβάλλ' ἀπάνω σὲ πετεινοῦς,
και μ' ἕνα μάτσο στεφάνοσέ τους
ἀπὸ καρῶτα και κινιτανούς.

Δώσε τους πνεῦμα, δώσε τους θάρρος,
κι' ἀμματοὶ νᾶνα και δυνατοί,
γιὰ νὰ σηκῶνουν ἀρμάτων βάρος
και τῶσους σάκκουσ με κομφετί.

Μὴ μὰς ἀφήσης, ὦρακι κίρη,
κράδαινε ἕφις, ἀσπίδα, δόρυ,
κι' ὀδήγει γέρος, νέους και θρέψη
πρὸς τὰς 'Εξέδρας νὰ κάνουν κέρι.

Μ' ἔμας τοὺς γίγαντας μὴν ἀποκάμης
και 'στὰς 'Εξέδρας μας λάμπε και βρόντα,
γιὰ χαρτοπόλεμον διδὲ δυναμεία
και 'στὸν παράλυτον και σφισιάντα.

Π.—Δύο σεπτοὶ Καρναβάλιοι ἀμπολεμοῦν γενναίως,
ὁ παλαιὸς Καρναβάλος κι' ὁ σύγχρονος ὁ νέος.
Ὁ πρῶτος σκόρπιζε παντὸς οὐσῶλια και κουκιά,
και μὲ τὴν ρουστανέλα τοῦ τὴν ἀσπροκματόσα
'στεκόταν κι' ἐροβέρτζε και Φραγκοῦς και Τουκοῦα,
κι' ἐκελαδοῦσε λιγερὸς τὴν λεβεντῆ καὶ τοῦσα.

Με τοῦ Βλαχάβ' ἀρματωστῆς ὄλο κ' ἐκοκροῦετο
καὶ νάμπρ 'στὸν Ἰπὸδρόμο τῆς Πόλις ὠνεῖρετο.

Ἦταν ἀγροκος, πρόστυχος, δὲν εἶχε Κομητάο,
κ' ὑπόκλιτο δὲν ἔκανε σὲ κανενὸς τὸ νεύμα,
καὶ κουρελῆς ἐγύριε 'στους δρόμους ἄνω κάτω,
καὶ δὸς του κ' ἐχαχνίε χωρίς νὰ δείγῃ πνεύμα.

Ἐξέδρας δὲν ἐκάρρωνε, δὲν ἔπερνε βραδεῖα,
καὶ μήτ' ἐμασκαρευετο ποτέ του με τῆ βία,
ἦταν πτωχὸς ἀληθινὸς, μὲ πάντοτε χορτάτος,
πολὺ τὸν ἐγούττειε τὸν κουρελιὸν τὸ κράτος,
κ' ὄλος ὁ κόσμος 'σάστειε πῶς 'πέθινε 'στὰ γέλοια
μὲ γκαμηλιόσιαι κεραλιεὶ καὶ μὲ βρωμοκουρελίαι.

Δὲν εἶχε ντιστενζὶν κ' ἔσπρι, τὸν ἔδερνε βλακεία,
δὲν 'χόρευε τὸ παντεσπᾶν, δὲν εἶχε κυλικεῖα,
ποτέ σου δὲν τὸν ἔβλεπε Λουκουλλιῶδες χλιδόντα
νὰ κἀκρεῖθ' 'στους χοροὺς κἀθε χορευτὴρ νόση,
καὶ τὸ γλυκοζήμερωμα τὸν εὐρίσκε πηδῶντα
μὲ πορτοκάκι, μὲ κρησι, καὶ 'λίγο κατζίφι.

Δὲν εἶχ' ἐπίσημη στολή,
μήτ' ἐπαίριζε πολὺ,
καὶ μ' ἔλη του τῆ βρώμα
ἦταν λευκὸς ἀκόμα.

Ὁ δεῦτερος Καρνάβαλος ὄλο ντυλικατέσσα
δὲν ἔχει δαίλου τὴν χοντρή τοῦ κουρελιῶρη πέσσα.
Πολιτιμῆνος, εὐπρεπῆς, μὲς 'στὰ μετᾶξικ λαμπει,
κ' ὡς μόνην νίκην του θαρρεῖ μὲς 'στὰς Ἐξέδρας νάμπρ.

Αὐτὸς ἀγέρωχος περᾶξ
κ' εὐγένειαν σκορπίζει,
καὶ τοῦ παλχοῦ τὰ πινιά
μὲ κομρετι γεμίζει.

Αὐτὸς ἀπὸ τὸν θρόνο του μὲ μαξιλάρικ πέφτει
καὶ γὰρ τοὺς μασκαράδες του βαστᾷ ὄρητ' καὶ νέρτι,
καὶ γύρω Φράγχοι καὶ Τουρκικῆς
τοῦ δίνουε καταπρακικαί.

Αὐτὸς γὰρ νὰ μασκαρευθῆ
πρέπει καλὰ ν' ἀνταμειβῆ,
κ' ἔνα δὲν βγάξει μασκαρᾶ
χωρὶς βραδεῖο μὲ παρᾶ. ρε

Αὐτὸς ἂν κ' εἶναι πλούσιος, μὲ πεινα θηριώδης
τὰ μέσα του θερίζει,
κ' ἀγωνιᾶ καὶ σφιγγεται γὰρ νάβγῃ πνευματώδης
καὶ τὸ μακά τοῦ 'βρίζει.

Αὐτὸς μὲ τὰ βελούδινα καὶ τὰπακά σαρκίκα του
ποτέ δὲν μπάνει 'στὸ χορὸ χωρὶς νὰ τοῦχουν γεύμα...
ὁ πρῶτος σὺν ἡλίθιος γελᾷ μὲ τῆ βλακεία του,
κ' αὐτὸς σὺν ἐξυμνοῦ θρηνεῖ μὲ τὸ πολὺ του πνεύμα,
ποῦ λὲς πῶς τοῦ 'κοτώσανε τῆ μάνη καὶ τὸν κῆρη,
κ' εἶναι τὸ πανηγύρι του θακρούων πανηγύρι.

Κ' ἂν νοῦν καὶ χροῖμα δαπανᾷ
καὶ τὸς ἄσεται κἀνή,
ἔσοι τὸν βλέπουν νὰ περᾶξ
γυρεύουε λεκάνη.

Αὐτὸς ὁ νέος, ὁ κομψὸς, ὁ Φραγκολεβαντινός,
ξεντρώπισσε τὴν ἀνθρωπικὴν του τάδε καὶ τοῦ δεινός,
αὐτὸς κλωσᾷ ζεταίπωτος ὅ,τι 'βρεθῆ 'μπροστὰ του,
αὐτὸς ἐκαραβάλισε μικρῆς μεγάλαις μούραις,
καὶ μισ' ἀπὸ τὴν πάστρα του καὶ τὴν λευκότητά του
κυλοῦνε βρώμας πόταμοι καὶ τηγανιστὸ μουντζούραις.

Αὐτὸς σαρκάζει καὶ γελᾷ πατέρας καὶ προπάππους,
αὐτὸς ἀντλεῖ τὸν σαρκασμὸν σὲ βορβορώδη φρέικτα,
καὶ μαινομένουσθε εὐρεψε Σατύρους καὶ Πριάπους,
ποῦ κοκκινίζουν μὲ τσιμπιαιεῖ ἰσγνὰ κ' ἀράφα κρέατα.

Αὐτὸς ὁ κρύος πλούσιος, ποῦ 'ξέπεσε κ' ἔδω,
αὐτὸς κατεμαστώπεισε τῆς κόρης τὴν κίθω,
αὐτὸς ὁ φαυλεπίφαλος, ὁ κρητικῶν κ' εἰς πάρος,
μὲ δάφνης ἔστεφανώσε τὸν φαύλων τοὺς κροτάφους.

Αὐτὸν, ποῦ πάντων βραευτῆς καὶ 'στους Ρωμῶνους ἐπέλασε,
τὸν ὑποδέχετ' ἐν πομπῇ καὶ τὸν νεκρῶν ἡ χώρα,
κ' ἀφοῦ μὲ τὴν Ἀπόκρηκα καθόλου δὲν ἐγέλασε,
ἔγελᾷ μὲ τὰ μνημόσυνα Ψυχασαβᾶτων τώρα.

Φ. — Περικλέτο μου βουβάλι,
πᾶρε νεκρικὸ κεφάλι,
κ' ἔλα γέμιστο κρασί,
γὰρ νὰ ποῦμ' ἐγὼ καὶ σὺ
'στὴν ὑγείαν τῶν νεκρῶν,
τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν.

Κρήμα κρήμα, κακομοίρη,
ποῦ δὲν πρόσβασαν κ' αὐτοί
γὰρ νὰ δοῦν τὸ πανηγύρι
καὶ νὰ φᾶνε κομρετι.

Θέλω, βρέ, 'στὸ μνήμ' αὐτὸ
μὲ τσομποῦσαι δυνατὸ
νὰ μεθύσω, παρλαπίπα,
ποῦ νὰ γίνω κτήνος, σκνίπα.

Ἐτὴν ὑγεία τῶν πεθαμμένων, ἔτὴν ὑγεία τῶν ζωντανῶν...
τόκα μίξ, Περικλέτο, κἀθαρικα τῶν Ἀθηνῶν.
Κύττα γύρω πανηγύρι,
βᾶλε πάλι 'στὸ ποτῆρι.

Στρώσε γρήγορα νὰ φάμε
κ' ἔλα σέψου, φαμφρόνος,
πῶς τὸν κόσμο τὸν ἰσάμε
μασκαράδες ἄθ τὸν τρώμε.

Μέσα σ' ἀδειανὰ κεφάλικα
θρήνησε τὰ Καρνάβαλκα,
κ' ἂν νεκρῶν σιμόσουν ἰσάμοι, φανάξέ τους, βρέ χαξέ...
γὰρ νὰ πάρουε μεξέ.

Π.—Θυμάσαι πού μέ κομφετί τὰ στόμάτ'α μ'α γέμισαν;
τὸ π'αν ἀπογοήτευσι!.. καὶ τὴν Ἐξέδρα γ'χορμίσαν.
Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος τὴν ἄφσαν ὡς, πρῶτον
νὰ γίνεταὶ συζήτησι περὶ τῶν καθεστῶτων.

Φ.—Θυμάσαι πῶς ἔγλεντίσαμε;...τόκα λοιπὸν τὰδρέφι...
Κι' οἱ Πρίγκηπες κι' οἱ Βασιλεῖς,
- κι' οἱ μεγιστάνες τῆς Αὔλης,
ἄδειαζαν σάκκουσι κομφετί κι' εἶχαν μεγάλου κέρι.

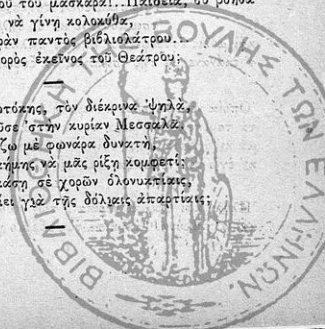
Ρίξε μου, φ'όναζα κι' ἐγώ, ρίξε μου, Βασιλεῖ μου,
τῶν κομφετί κρησφύγετον ἄς γίνουσι τὰ μ'αλλὰ μου,
καὶ δός του κομφετί κι' ἐγώ 'πετοῦσα σὲ μεγάλου,
σὲ Βασιλεῖς, σὲ Πρίγκηπας, σὲ Διαδόχους κι' ἄλλους.
Κι' ἂν εἴμ' ἐγὼ μηδενικός καὶ Πρίγκηπας ἐσύ,
πλὴν ὁ τρελλὸς Καρνάβλος τοὺς πάντας ἐξίσσι.

Π.—Τόκα λοιπὸν, καὶ τὸ κρασί ποταμηθῶν ἄς τρέξῃ...
θυμάσαι τὴν Κιριακή, πού ἄντευσὲ νὰ βρέξῃ,
κι' ὀμπρέλας ἀνοιξαν πολλαῖς κι' ἀρχίσαν ἢ τρεχάλας,
καὶ τάρματα βραχίλωνε μὲ κάμπουσι ψυχάλας;
Φ.—Θυμάσαι πού κι' ὁ Σπανδωνῆς 'κ'υττοῦσε τὸν αἰθέρα,
γιατὶ πολὺ 'φοβήθηκε μὴν τοῦ χαλάσῃ ἢ σφαίρα;
πλὴν μετ' ὀλίγον ἐλαμψε τὸν ἀρμάτ'ων ἄρμα,
τῶν θεαμάτων χάρμα,
κι' ὁ Σπανδωνῆς ἦλιος διέλυσε τὰ νέφη
κι' ἔκαναν ὄλοι κέρι,

κι' αὐτὸς ἐπήρε παμψηφεί τὸ πρῶτον πρῶτον γέρας,
σφραγίσας μὲ τὴν δισυὸν τοὺν δόξαν τῆς ἡμέρας.
Π.—Πού τώρα φοῖθαν ἄρματα; πού κι' Ἐξεδρῶν σάνιδες;
Φ.—'Ἄλλ' ὅμως καὶ τὸν Ἀγγελο τὸν Βουτσαῖν τὸν εἶδες;
Π.—'Ἀλευρωμένο, Φασουλή, τὸν εἶδα Πιερότο.
Φ.—Κι' ἐκείνον τὸν ἐβράβευσαν...

Π.— Μπράβο 'στὸν Ἀντζελότο.
Φ.—Εἶδες καὶ τὰλλα τάρματα, τάρμαξ'α τὰ σπουδαῖα;
μὰ καὶ τὸ Συμπούλειον δὲν ἔθιμασε ἑμάξ'ι,
τὸ στίλβον, τὸ περίφημον, μὲ τὸν Ἀετιδέα,
ποῦ τὸν 'κ'υττοῦσε κι' ἔλεγες τῆς χίλιος πῶς ἴ' ἀρπάξῃ;
Π.—'Ἄμ'ι τοῦ Δροσίνη, Φασουλή;...δ'ιασκευὴ τελεία.
Φ.—Κι' ἐκεῖνος, πού 'σάτυριζε τὰ Σχολικὰ βιβλία,
κι' ἦτανε τὸ κεφάλι τοῦ σάν νεροκολοῦθι,
σημεῖον πῶς 'στὰ γράμματα πραγματικῶς ἠαχάθη;
Π.—Γεῖά του κι' αὐτοῦ τοῦ μακαρά!.. Παιδεία, τὸ βοήθα
τῆς Ἀθηνᾶς ἢ κεραλή νὰ γίνῃ κολοῦθα,
πρὸς εὐτυχίαν καὶ χαρὰν παντὸς βιβλιολάτρου...
μὰ τί σοῦ λέει κι' ὁ χορὸς ἐκείνος τοῦ Θεατροῦ;

Φ.—Ἦτανε κι' ὁ Θεοτόκης, τὸν δέικνε ἡ ψηλὰ,
κι' ὄλο κομφετί 'πετοῦσε 'στὴν κυρίαν Μεσσαλὰ,
Μιό Κόντη, τοῦ φονάξ'ω μὲ φονάρα δυνατὴ,
πῶς δὲν ἦλθε κι' ὁ Ζαχίτης νὰ μὰς ρίξῃ κομφετί;
πῶς δὲν ἦλθε νὰ ζεσακῆσῃ σὲ χορῶν ὀλονακτικῶν,
μόνο κἀβεται καὶ κλαίει γὰρ τῆς δόλιας ἀπαρτίαν.

Μπαμπογαίνουν μασκαράδες πνευματώδεις και χαζοί,
να! 'στό πάλο κι' ό Ρωμάνος κι' ή κυρία του μαζί.

Βλέπω και τόν Νεγρεπόντη,
ρίχνει κομρετί 'στών Κόντη,
μά κι' ό Κόντης, Περικλέτο, πολεμαί μ' ένδιαφέρον,
κι' ό Μνίστρος ό Ρωμάνος πολεμαί κατ' άμφοτέρων.

Πολεμαί κι' ό Δεληγράφης, κι' ό Σκουζές δέν πάει πίσω,
κι' έγω ρίχνομαι φρενάρης τούς τρανούς νά κομρετίσω
Χαρτοπόλεμος άνάδει ματζιά μας δυνάτης,
δός του κομρετί κι' έκείνος, κόντρα κομρετί κι' αυτός.

Δέν ξέρεις μιά τής Πλαταϊκής πώς 'χάρηκα αδελφέ,
σάν είδα πώς κι' κί πρώτισται του κράτους κομραί
χαρτοπολέμους συκροτούσιν μ' έμας τό σκυλόλογι,
πού τρέχει τής σοφίας των τή ψήγουλκα νά τρώγη.

Κι' ό Πρεσβευτής ό Δ' Όρμεσσόν μαζί με τόν 'Αδάρνα
πήρε τόν κόσμο σβάρνα.

Κι' είπα 'στών Βούλγαρο Τσοκώρ με Λεωνίδα τόνον:
«ώ ξείν άγγέλλειν τάχιστα 'στών γην των Μκεδόνων
πώς τήδε κένται μαχητάι τού γένους του μεγάλου
πειθόμενοι τοίς ρήμασι τού νέου Κερναβάλου.»

Βλέπω 'μπρός και τόν Σερπίερη,
σάκκος δέχεται και ρίχνει,
βλέπω και τόν Καλλησπέρη,
μά χωρίς χρωμάτων ίγνη.

Και 'σθή βράσι του πολέμου και 'στών Άρκαστη τήν τρέλλα
νά 'μπροστά και μιά βερέλκα,
πού θαρρούσε, Περικλέτο, πώς 'ρορούσε κελκώρ,
κι' ήτανε κι' ή Πιτερμπίντερ κι' ή κυρία του Τσοκώρ.

Νά κι' οι Πρίγκηπες με ρούχα Πιερώτων 'στών χερσίν
κι' ό Διάδοχος παρών.

Διακρίσεις δέν ύπάρχην, Περικλέτο μεθυμένε,
κι' έρχαν χαρτιά κι' έκείνοι τής χρονιάς των όπως λένε.

Μά κι' ό Δήμαρχος Μερκούρης 'πολεμούσε σάν θηρίο,
και 'σθή λύσσα του πολέμου
πέφτει κατ' ό Καυτατζόγλου από κάμποιο θεωρετό,
και τί 'γίνηκε, Θεέ μου!

Γ' υναίκες κι' άνδρες 'φώναζαν του Κερναβάλου ζήτη
και τσίμπημ' αδιάκριτον τό σύνθημά μας ήτο.

Ταμπιακής έδω, ταμπιακής κι' έκει,
'τσιμπούσανε κι' οι θηλυκοί,
και μόλις έστρεφες νά 'δης τό πάλο του Τσοκώρ
σ' έκάνανε με τής ταμπιακής νά ξεφονιάξες όφ!

'Όποια νέα μέθοδος πολεμική και τούτη!..
Τά τσιμπηθέντα μέλη του καθένος συζητεί,
μά κι' ό Σερπίερης 'τσιμπήσε πάριστέρο μου μπουτί,
κι' έγω τού 'φώναζα: αμουςιού, τσίμπκα και τό δεξί.»

Ήλθην και Φρόνη μερικιά, τήν ήδονών Βασιλίσσαι,
και μία Φρόνη Φράγισσα τίν-σβέρου γέρου 'ρίλησε,

και κάθε μασκαράς και μη 'στών Φρόνην άνεφώνησε
πώς από σβέρου 'φώνισε.

'Ηλθε τό πρωί κι' άκούμα
χαρτοπόλεμος φρούττει,
και χαρτίων ποικιλίων βρούμα
στόμακτα και κίταίς φρούττει.

Κι' όταν έρχομα κατόπι του δεινού χαρτοπολέμου
νικητής και νικημένοι
μ' ένα χάλι κι' ένα μούτρο σάν Θεέ συγφορέσ μου,
'τραγουδούσα βραχνιασμένοι:

Είδα θλακασών θυέλλας, είδα και μαχών τοιαύτας,
κι' έροδήθην πολύ πλέον τούς Ρωμηούς του χαρτοχάρτας.

Π. — Σταμάτα πιά ζωντάβολο, γιά νά 'μιλήση κι' Άλλος...
πού τόν διακεκάσασεν και τόν χορόν ό σάλος;
Συγώρα τόν Κερναβάλου λαού περιουσίου...
κρίμα πού δέν εβράβευσαν και τόν Θεοδωσίου.

'Μέθουα, βρέ Φασουλή,
τής μπουκαλιές άνάκρετω,
ήπικα ριίνεται πολύ
και τή μύτη μου δέν βλέπω.

Νεκροθάφτη, δέν άκούς... γιά πλάσις' έδώ πέρα...
'σθή ζωοσ δέν μας λές πόσουσ θάβεις τήν ήμέρα;
'Αν κενένας δέν πεινάην, τί δουλειά θά κάνης τότε,
του Θανάτου Πιερώτε;

Σφίξε μιά και σύ μαζί μας γιά νά θάβης πιά βαθεία
τής τιμας, τά μαγαζιά, τά καλέμα, τά σπαθιά.

'Έμθουα τώρα κι' ό κόσμος 'δικός μου,
σας κλιώμα γελώντας, παλαίστου του κόσμου.
'Ιδού με σάν Βάγκος, ώ πλάσις γελώια,
θά σπάσω κανθούλις, σταυρούς, Μανουωλείκ,
σε μνήματ' άπάνω θά στήσω χορούς,
θά ρίξω σε μούτρα κολλώδων σαρούς.

'Ό γή δουειδής άνθρωπον πειθών,
ώ βράμα νεκρών και ζώντων σκωλήκων,
ώ σύ τής 'Αθήνας νοήμον κοινόν,
τά πάντα μιά μάσκα και σκώρ έπί νήν.
Μά σύ, πού τάχρηστικ 'ζηγής, Φασουλή,
εξήγα 'στους Άλλους τί τούτο δηλοί.

Φ. — Φθάνουν πιά τά σφοχόπτιμα, φθάνουν πιά τά κομρετί,
σείς δε τώρα, φασματώδεις προπατόρων σκελετοί,
πού ποτέ σας δέν πεινάτε με τόν Χάρο τόν κανάγιμα,
πλησιάζετε νά φάτε του σουπέ μας τάποράμα.

**Και καρπόδασι ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους άγγελιας.**

'Έμπρός είς τό Βασιλικόν πλοστε, σπαθι, παιδεία,
και μετ' όλιγον παιζεται σπουδαία κωμωδία,
«Ερκαστέγιμα τής Ζωής», από τόν Πώρ γραμμένη
με τόνον, οίστρον, έντεχνος, γοργή, χαριτωμένη.
'Έμπρός είς τό Βασιλικόν κι' έμετε, βρέ Περικλέτο,
δέκα φορτα μακάριος όπως θά 'βρη μιλιέτο.